

wäija töidde loomade werd maitsema ja lubas siis, kui nad jälle tuiwa maad saawad näha, seda looma, kellel tööge magusam weri on, maole toiduks. Kihulane lendas laewast wälja, et oma peremehe tästtu täita. Pääsusene aimas juba, kelle weri tööge magusam on ja lendas näägemata laewast wälja tihulase järgi. Kihulane tuli temale tee peal vastu ja pääsusene tüsik: Noh, tulla õele, kelle weri on siis nüüd tööge magusam? Kihulane kostis: ees inimese weri. Pääsusene ütles: Pisika ema seal wälja, sul on seele peal puruse. Niipea kui tihulane seele wälja ajas, trapsti! napjas pääsusene seele maha. Nüüd es saa tihulane enam tönelda — enne weeputust räätsiivad ta tööt elajad — ja lendas nõnda laeva, pääsusene laasas. Noa tüsik tihulase läest: Kelle weri oli nüüd tööge magusam? Kihulane tegi: pinn, pinn! ta ei saanud rääkida, kesi pääsusene oli ju seele ära hammustanud. Noa ütles imestates: Mis see tihulane seal piniseb, sellest ei saa leegi aru. Pääsusene, kes seal ligidal oli, ütles: Mina müistan, mis ta räägib. Noa pööras ennast pääsusese poole ja ütles: Pajata, mis tihulane räägib: Pääsusene kostis piunn, tinn pinn tähendab: konnade ja hiirte weri on tööge magusam. Nüüd ütles Noa maole: konnad ja hiired on sulle siis toiduks.

Sest ajast saadik sõõb modu sonne ja hiiri. Aga inimene tänab pääsusest, oma lastist heategijat sellega, et ta teda iga fewade suure rõõmuga vastu võtab, temale tänutunnistuseks oma majade juure pesta miselset aset annab ja teda hoiab kui oma filmatera. Sellest ep se: pääsusese suur usaldus ja julgus inimeste vastu tulebgi.

Waimulik muinasjutt.

Kui peawarem Abraham Beersebasse oma telgi oli üles lõöndud, ehitas ta altari ja tahtis Jeesanda nimest justlust ütelda. Sest waim tema sees oli elawaks kaevuks, mis sügavusesse ei võinud jääda, vaid wälja leema ja joontma pidi seda, kellel jānu on. Aga ülesgi ei tahnud altari ümber foguda. Karjased nägiivad püha sohta, aga nad ei peatanud oma karjadega, vaid lätsiivad mööda; nõndasama ka kaupmehed, kes oma kaamesitega ei seisatanud, vaid väsimata oma teed edasi töötasiivad. Siis ütles Abraham: „Ma tean, mis ma taham teha, et nad sin lauem wiibivad“, — ja ta istutas palju lastid puid



altari ümber, wiigi- ja tatlipuid, mandli- ja wiinapuid, mis oma oksadega endid altari lohal ühendasiivad ja alla rippusiivad. Üösel tuliivad Jumala inglid ja walasiivad eluwee laewust istutatud puude peale wet. Ja enne veel kui aasta otsa joudis, rippusiivad töiffsugu wiljad altari lohal oksade küljež. Sest ajast saadis ei läinud enam ei karjased, kaupmehed ega tütid altariist ilma seisatamata mööda. Abraham valus neid oma puude wilusse ja sõõris neid oma aia wiljadega ja rääkis seal juures ainsast töölist Jumalast, tööge asjade Loojast ja Ülespidajast, kes inimestele nii palju häd ja lastid wiljasid on lasknud kasvada.